

Η αδιαφορία ως θάνατος

/ Γνώμες

Υπάρχουν σχέσεις δυνατές, ωραίες, άνετες. Νιώθεις χαρά, πληρότητα, ψυχική υγεία. Υπάρχουν σχέσεις δύσκολες, άσχημες, πιεστικές. Νιώθεις στενοχώρια, ένταση, αναστάτωση.

- π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Υπάρχουν και σχέσεις που δεν χαρακτηρίζονται ούτε από ενότητα ούτε από διάσταση. Σου είναι αδιάφορες. Αν και φαίνεται πως η αδιαφορία σε προστατεύει από τα αρνητικά βιώματα, είναι, όμως, μια κάλυψη του προβλήματος που παραμένει ως πρόβλημα «άχρι καιρού», αν, βέβαια, υπάρξει αυτός ο «καιρός»...

Οι ωραίες σχέσεις που μας χαρίζουν χαρά, είναι επιθυμία όλων. Ποιος δεν θα ήθελε να έχει ισορροπία στην οικογένεια, στο εργασιακό του περιβάλλον, στη φιλία, στις όποιες διαπροσωπικές του σχέσεις;

Το μίσος, τα λόγια που λέγονται με σκληρότητα, όταν «τα λεξίδια γίνονται ξιφίδια», οι συμπεριφορές που δείχνουν άρνηση, στο βάθος μπορεί να εκφράζουν «άτσαλη προσπάθεια» να σου πει: «Σ' αγαπώ, σε θέλω στη ζωή μου». Ο άνθρωπος θα παραμένει πάντα απρόβλεπτος, μυστήριο. Ως ζωντανός πορεύεται, με τα πάνω

και τα κάτω του, γι' αυτό και μπορεί να αλλάξει δημιουργώντας εκπλήξεις.

Η αδιαφορία, όμως, δείχνει απόρριψη, θάνατο. Ο άλλος δεν υπάρχει πια στην καρδιά σου και άρα δεν έχει ελπίδα να ζωντανέψει από σένα. Ο Μ. Αθανάσιος λέει ότι: «Η σχέση με τον συνάνθρωπο είναι το φάρμακο της ζωής και της αθανασίας□ και με την ενότητά του επιτυγχάνει την τελείωσή του ο άνθρωπος»[1].

Δεν πρόκειται, δηλαδή, για μια απλή παρατυπία της ζωής, αλλά για τη ζωή «τη νυν και τη μέλλουσα». Αν δεν τακτοποιηθεί η διασαλευθείσα ενότητα, πληρότητα ζωής δεν υπάρχει. Μοιάζει με κάποιο που καλύπτει την ασθένειά του με αναλγητικά φάρμακα για να μην την αισθάνεται. Αποφεύγει τον οδυνηρό πόνο χωρίς να θεραπεύεται, πράγμα που κάποια μέρα, ενδεχομένως, να τον οδηγήσει στο θάνατο χωρίς να μπορεί πια να κάνει κάτι.

Είναι αλήθεια ότι για να διατηρηθεί ή να φτιαχτεί μια σχέση δεν εξαρτάται μόνο από τον ένα. Χρειάζεται επιθυμία και προσπάθεια κι από τους δύο. Τότε όλα κυλούν ομαλά. Η δυσκολία βρίσκεται όταν ο ένας είναι απόμακρος και στο όποιο «σινιάλο» απαντά με σιωπή. Δεν ξέρεις αν πρέπει να συνεχίσεις την προσπάθεια, φοβούμενος μήπως παραβιάσεις την ελευθερία του ή χειροτερέψουν τα πράγματα.

Δεν μπορείς, όμως, να σταματήσεις να θέλεις, να τον ανα-φέρεις στον Θεό της ειρήνης και της αγάπης και των δυνάμεων. Ως «Θεός της καρδιάς»(Α' Ιω. 3,20) ακούει τη φωνή της καρδιάς σου. Μια προσευχή που βγαίνει από την πονεμένη καρδιά δεν πάει χαμένη.

Άλλωστε, αν δεν αδιαφορήσεις και συνεχίσεις να προσεύχεσαι, για σένα δεν πέθανε! Υπάρχει ως παρουσία που εκφράζεται με την αναφορά του ονόματός του, εφόσον το όνομα παραπέμπει στο πρόσωπο.

Το «αιωνία η μνήμη» που λέμε για τους κεκοιμημένους, φυσικά δεν αναφέρεται στη δική μας μνήμη, αλλά στη μνήμη του Θεού. Η μνήμη του Θεού παραπέμπει στη ζωντανή παρουσία Του, δηλαδή στον Παράδεισο. Έτσι, όταν δεν αδιαφορήσουμε και προσευχόμαστε, μοιάζουμε με τον Θεό της αγάπης που νίκησε το θάνατο κι άρα νικούμε κι εμείς στο θάνατο με όποια μορφή και αν παρουσιάζεται.

[1] Πρβλ. π. Φιλοθέου Φάρου, Γάμος, έκδ. Ακρίτας 1986, σ.σ. 39-40

Πηγή: pemptousia.gr